

Преюдициално запитване от **Cour du travail de Mons** (Белгия), постъпило на 25 март 2016 г. —
Miguel José Moreno Osacar/Ryanair Ltd

(Дело C-169/16)

(2016/C 191/23)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour du travail de Mons

Страни в главното производство

Ищец: Miguel José Moreno Osacar

Ответник: Ryanair Ltd

Преюдициални въпроси

„Възможно ли е, като се имат предвид:

- изискванията за предвидимост на решенията и за правна сигурност, които са били водещи при приемането на правилата за съдебната компетентност и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела в Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3), изменена с Конвенцията от 29 ноември 1996 г. относно присъединяването на Република Австрия, на Република Финландия и на Кралство Швеция (ОВ 1997, [C] 15, стр. 1), наричана „Брюкселската конвенция“, както и в Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74) (вж. по-конкретно решение от 19 юли 2012 г. Mahamdia, C-154/11, [EU:C:2012:491], точки 44 и 46),
- особеностите на сектора на европейското въздухоплаване, в който летателният персонал на авиокомпания със седалище в държава на Съюза, ежедневно извършва полети над територията на Европейския съюз, тръгвайки от основна база, която може да бъде разположена, както в разглеждания случай, в друга държава на Съюза,
- особеностите на разглеждания спор, изложени в мотивите на настоящото решение,
- критерият, изведен от понятието „основна база“ (чиято дефиниция се съдържа в приложение III към Регламент (ЕИО) № 3922/91) и което е използвано в Регламент № 883/2004 за определяне на приложимото за членовете на полетния и на кабинния екипаж, считано от 28 юни 2012 г., законодателство в областта на социална сигурност,
- изводите в практиката на Съда на Европейския съюз, и по-конкретно в решенията, цитирани в мотивите на настоящото решение,

понятието „място на обичайно изпълнение на трудовия договор“ по член 19, параграф 2 от Регламент № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. да се тълкува като отъждествимо с понятието „основна база“ — което съгласно дефиницията в приложение III към Регламент № 3922/91 на Съвета от 16 декември 1991 г. означава „местоположението на член на екипажа, определено от оператора, където членът на екипажа обикновено започва и приключва дежурното си време или поредица от дежурства и където, при обикновени условия, операторът не носи отговорност за настаняване на съответния член на екипажа“ — за целите на определянето на договарящата държава (и следователно нейната юрисдикция), на територията на която работникът обичайно полага труда си, когато този работник е нает като член на летателния персонал на авиокомпания, за която се прилага правото на една от страните на Съюза и която извършва международен превоз на пътници по въздух на цялата територия на Европейския съюз, след като този критерий на привързване — изведен от „основната база“, схващана като „действителен център“ на трудовото правоотношение, доколкото работникът системно започва и приключва работния си ден на това място, организира там ежедневната си работа и фактически за времето на трудовото правоотношение се е установил да живее в близост до него — е едновременно най-тясно свързан с договаряща държава и гарантира най-подходяща защита на по-слабата страна в правоотношението?“